

Sygnatura akt VIII Ga 476/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Leon Miroszewski

Protokolant: stażysta Edyta Osińska

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego J. K. od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 13 lipca 2017 roku, sygnatura akt XI GC 475/17

oddala apelację.

(...)

Sygnatura akt VIII Ga 476/17

UZASADNIENIE

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym w związku z czym, po analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego, należało uznać, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzania postępowania dowodowego. Apelujący zarzucił co prawda dokonanie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych i dowolnej oceny materiału dowodowego, jednakże abstrahując od oceny tych zarzutów, nie determinują one potrzeby rozszerzenia materiału dowodowego. Również wnioski dowodowe złożone w apelacji nie odnoszą skutku w postaci prowadzenie dalszego postępowania dowodowego – będzie jeszcze o tym mowa niżej. Wobec powyższego, nie pomijając odniesienia się do wskazanych zarzutów i wniosków, należało, stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c., ograniczyć się do wyjaśnienia podstawy rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa.

Wyrokiem z 13 lipca 2017 r. w sprawie XI GC 475/17 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie uwzględnił w całości powództwo, w którym powódka wniosła o zasądzenie kwot ceny sprzedanego pozwanej paliwa gazowego i w punkcie I zasądzać od pozwanego na rzecz powodowej spółki kwotę 5.777 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w następujący sposób:

- od kwoty 3.000 zł od 7 kwietnia 2016 r.,
- od kwoty 1.028,73 zł od 7 czerwca 2016 r.,

- od kwoty 100,04 zł od 5 sierpnia 2016 r.,
- od kwoty 21,45 zł od 1 września 2016 r.,
- od kwoty 200 zł od 9 lutego 2016 r.,
- od kwoty 693,25 zł od 7 czerwca 2016 r.,
- od kwoty 298,75 zł od 5 sierpnia 2016 r.,
- od kwoty 113,22 zł od 1 września 2016 r.,
- od kwoty 322,41 zł od 1 lutego 2017 r.,

natomiast w punkcie II zasądził od pozwanego na rzecz powódki zwrot kosztów procesu w kwocie 2.067 zł.

Pozwany wniósł apelację zaskarżając wyrok w całości, domagając się jego zmiany poprzez oddalenie powództwa w całości, a opierając ją na następujących zarzutach naruszeń przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy:

- art. 232 k.p.c. w zw z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powódka udowodniła okoliczności, z których wywodzi dla siebie skutki prawne, pomimo że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby pozwany był zobowiązany do uiszczenia na rzecz powódki jakiejkolwiek należności, w tym w wysokości wskazanej przez powódkę;
- art. 233 k.p.c. poprzez niedokładne rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i uwzględnienie powództwa w całości, pomimo że pozwany kwestionował fakt łączenia stron postępowania węzłem obligacyjnym, jak również fakt nieuregulowania jakichkolwiek należności powódki;
- art. 231 k.p.c. poprzez uznanie, że pomimo niedoręczenia faktur pozwanemu, mogą być one potraktowane jako podstawa uznania roszczenia powódki, pomimo że strona pozwana kwestionowała nie tylko wysokość, ale także zasadność roszczenia powoda, co oznacza, że pozwany nie uznał wiarygodności dochodzonej pozvem.

Pozwany ponadto domagał się przeprowadzenia na etapie postępowania apelacyjnego na podstawie art. 381 k.p.c. dowodu z dalszych dowodów załączonych do wywiedzionej apelacji.

Powódka nie złożyła odpowiedzi na apelację.

Odnosząc się do podniesionych zarzutów należy przede wszystkim zauważyć, że zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ pkt 2 k.p.c. apelację co prawda można oprzeć na zarzutach naruszenia przepisów postępowania, jednakże tylko wówczas, gdy naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Nadto zawsze sąd bierze z urzędu pod uwagę ewentualną nieważność postępowania, stosownie do art. 379 k.p.c., bowiem niewątpliwie zaistnienie wskazanych w tym przepisie okoliczności stanowiłoby rażące naruszenie przepisów postępowania (por. I. Gil, komentarz do art. 505⁹ k.p.c., w: red. E. Marszałkowska-Krześ, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Legalis 2017).

Twierdzenia pozwanego w apelacji opierały się głównie na dowodach przedłożonych przez niego dopiero na etapie wniesienia apelacji, a nie przed zamknięciem rozprawy przed Sądem I instancji. Są to dowody, które niewątpliwie istniały w czasie prowadzenia postępowania pierwszoinstancyjnego, toteż należy je uznać za spóźnione (art. 381 k.p.c.). Niezależnie od tego dowody te wcale nie przeczą istnieniu roszczenia powódki, skoro faktury, z których kwot powódka dochodziła w niniejszej sprawie, dotyczą okresu poprzedzającego powoływane przez pozwanego wypowiedzenie umowy, dowodzone dokumentami załączonymi do apelacji.

Z kolei w świetle dowodów zebranych przez Sąd Rejonowy (umów kompleksowych dostarczania paliwa gazowego, faktur VAT, taryfy powódki) słusznie Sąd ten uznał, że powódka udowodniła dochodzone w sprawie roszczenie, jak również – wobec niewypowiedzenia się pozwanego na ówczesnym etapie postępowania co do przedłożonych przez powódkę umów – zasadnie uznał okoliczności, na które dowód ten powołano za niekwestionowane przez pozwanego. Co do faktur powołanych przez powódkę, pozwany nie twierdził, że faktur tych nie otrzymał, ani tego, że je zwrócił bez ewidencjonowania, wreszcie, że kwoty z faktur nie odpowiadają wartości świadczenia umownego powódki.

Nie sposób tedy uznać, że Sąd I instancji naruszył zaskarżonym wyrokiem art. 233 § 1 k.p.c. Z naruszeniem wskazanego przepisu mamy do czynienia nie wówczas, gdy z zebranych w sprawie dowodów można wyprowadzić również wnioski odmienne, niż te do których doszedł sąd, lecz gdy brak jest zgodności przeprowadzonego wnioskowania z zasadami logiki formalnej, w tym wnioskowania, czy też z powszechną wiedzą ogólną, czy wreszcie regułami wynikającymi z doświadczenia życiowego. Nie jest wobec tego wystarczające subiektywne przekonanie strony, że zachodzą podstawy do dokonania innej, niż dokonana przez Sąd, oceny poszczególnych dowodów i do wyprowadzenia z nich odmiennych ustaleń faktycznych (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 roku, III CK 314/05).

Nie można też przyjąć, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy zostały dokonane z naruszeniem art. 231 k.p.c. To właśnie poprzez zastosowanie tego przepisu można wyciągnąć wniosku o fakcie zadłużenia pozwanego, skoro wiązały go umowy z powódką, na podstawie których obowiązany był uiszczać opłaty za paliwo gazowe wraz z opłatami umownymi, i skoro pozwany nie zaprzeczył, że otrzymał faktury wystawione przez powódkę, nie dokonał ich zwrotu i nie kwestionował co do wysokości kwot wskazanych w fakturach.

Prawidłowo też Sąd Rejonowy zakwalifikował roszczenie dochodzone przez powódkę, jako znajdujące podstawę w przepisach art. 535 k.c. w zw. z art. 555 k.c., a więc w przepisach dotyczących sprzedaży i uprawnienia sprzedawcy do żądania zapłaty pieniężnego świadczenia wzajemnego, stosowanych odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody. Co do podniesionego przez pozwanego naruszenia art. 6 k.c. należy zauważyć, że Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował ten przepis, właściwie sytuując ciężar dowodzenia w niniejszej sprawie. Nota bene, pozwany wskazał ów przepis nieprawidłowo, bowiem odniósł go nie do ustalenia rozkładu ciężaru dowodów, lecz do oceny, czy powódka wykazała roszczenie.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalić apelację, o czym orzeczono na wstępie.

(...)